

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
30	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 6

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

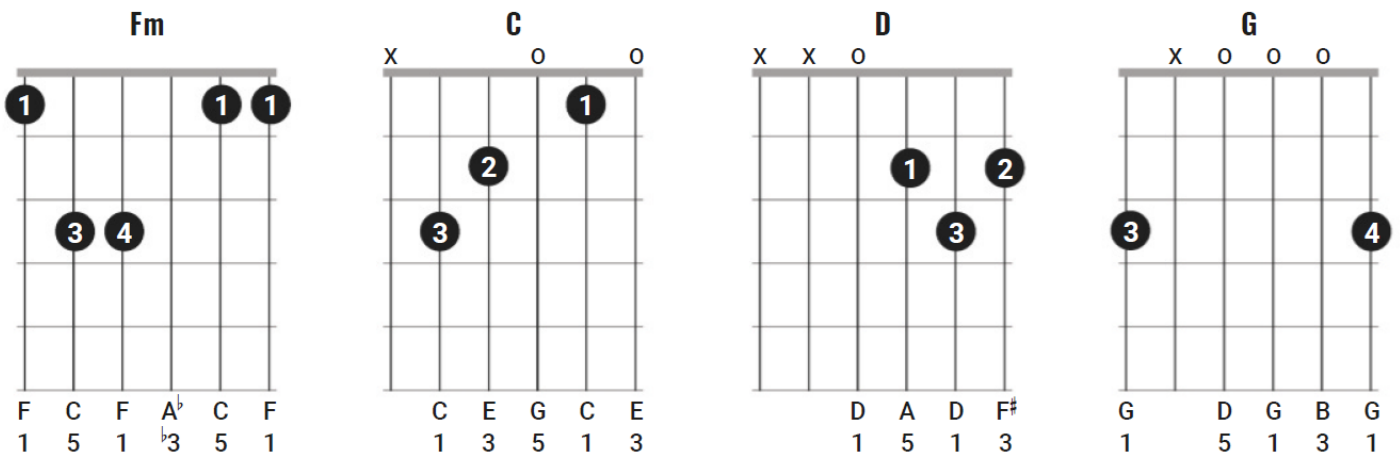
We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 6

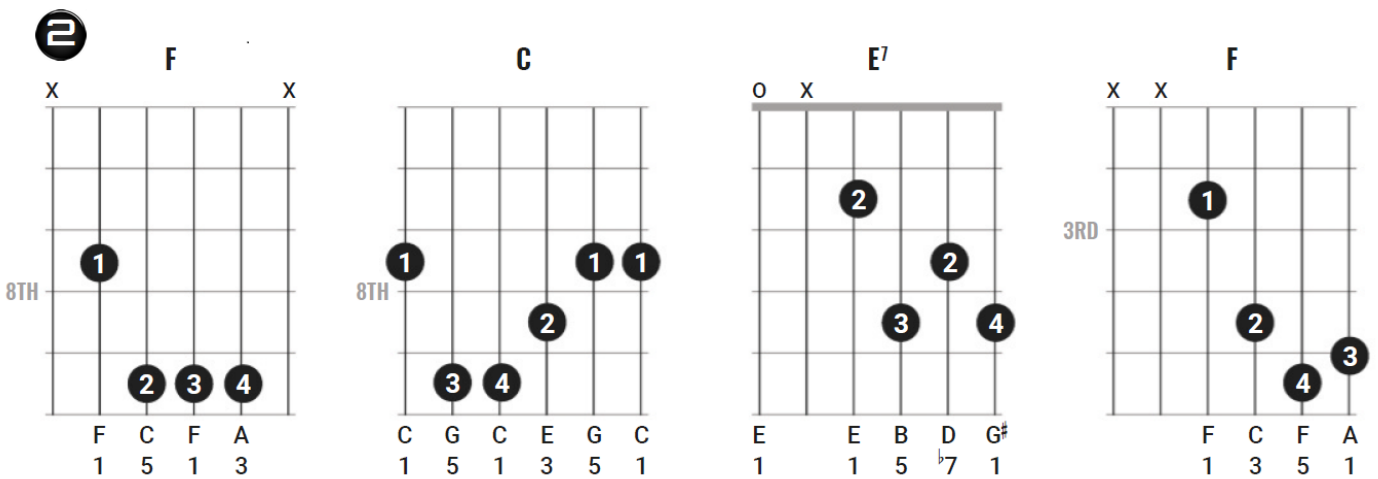
De “Deep Dive” uitgave die nu voor je ligt, is een vervolg op de vorige “Chord voicings en akkoorden-samenklank” editie, waarin we verder gaan met het bestuderen van de manier waarop Bob Dylan akkoorden gebruikte, deze bepaalde voicings gaf, en bepaalde soorten akkoordprogressies in zijn muziek verwerkte. In deze “Deep Dive” kijken we wat er met zijn akkoordengebruik gebeurde, toen hij van (semi)-akoestisch naar volledig elektrisch gitaarspel overging. In 1965 was Dylan op zoek naar een band, om daarmee zijn eerste “elektrische” tournee in Amerika uit te voeren. Zijn zoektocht voerde hem naar een aantal Canadees-Amerikaanse musici, die later bekend werden “The Band”. Er was vaak een verhitte sfeer tijdens de concerten, met name vanuit de hoek van de folk-puristen, waarbij een memorabel moment plaatsvond in de Manchester Free Trade Hall in mei 1966, waar Dylan voor Judas werd uitgemaakt. Dylan ging echter stoïcijns door op de ingeslagen weg, en zijn nieuwe akkoordprogressies bleken een overtuigend bewijs van zijn muzikale vakmanschap.

Voorbeeld 1 begint met een hoge orgelpunt (*pedal point*) noot, en een chromatisch uitgevoerde baslijn, waarbij het orgelpunt ligt op de G noot op de (hoge) E-snaar, en de baslijn positie na positie verschuift.

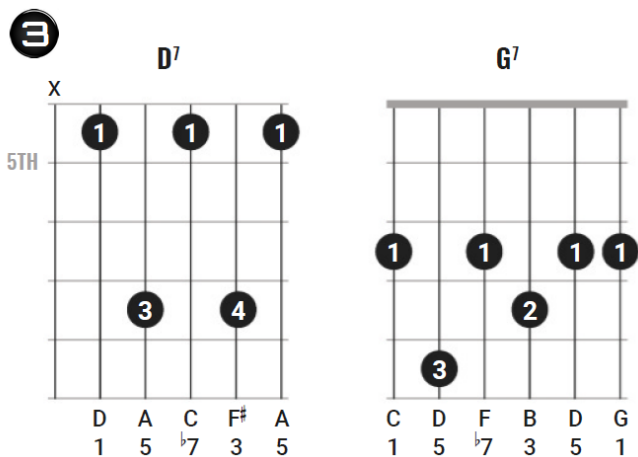
1 C X 0 C E G C G 1 3 5 1 5	G/B X 0 0 B D G D G 3 5 1 5 1	Gm/B^b X 0 0 B ^b D G D G b3 5 1 5 1	F F C F A C F 1 5 1 3 5 1
--	--	---	--

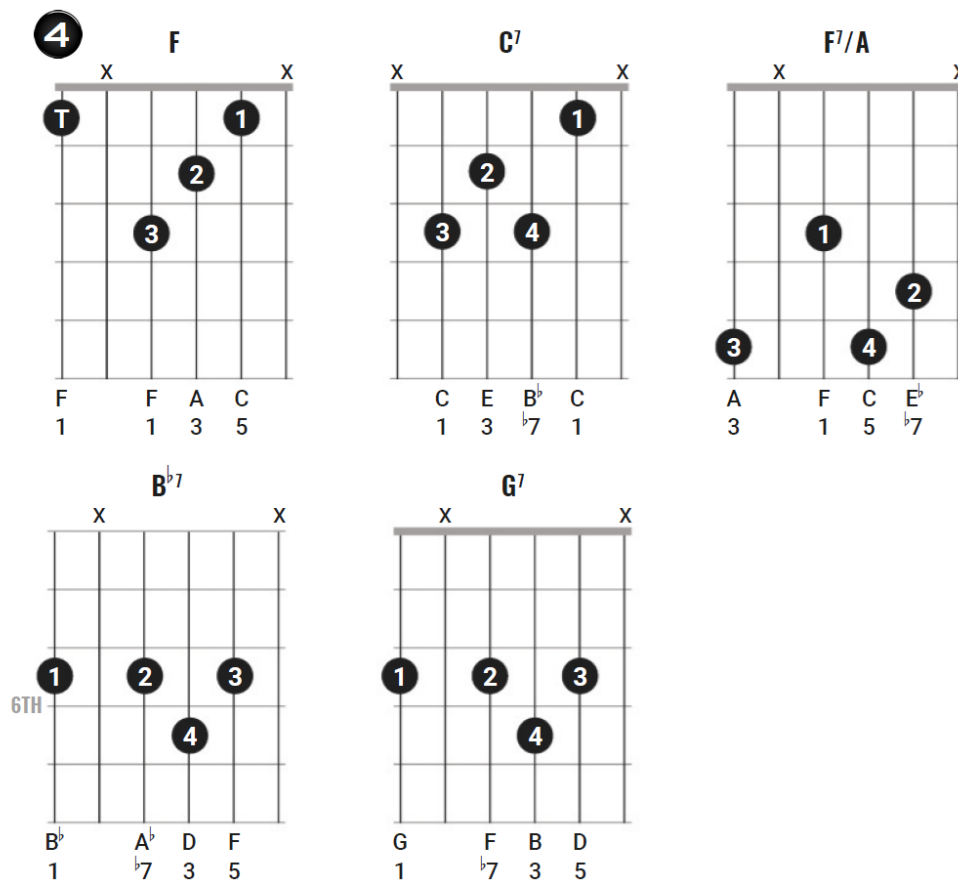
Je zou in voorbeeld 1 kunnen experimenteren met een F/A en een Fm/A \flat akkoord om de chromatische baslijn helemaal neerwaarts te laten gaan tot een C/G akkoord, hoewel het wat meer Dylanesque is om naar het solide F majeur akkoord te bewegen. Heb even aandacht voor de X-en die je op de (lage) E-snaar ziet. Deze snaar kan meestal prima gedempt worden door welke vinger dan ook, die op dat moment op de A-snaar gepositioneerd staat.

In voorbeeld 2 zien we dat Dylan de progressie start op het IV akkoord, dat we voor wat meer muzikale klank op de 8ste positie hebben gepositioneerd. In deze progressie is het E7 (E septiem) akkoord min of meer een muzikale verrassing en neemt ongeveer een halve maat in beslag, direct gevolgd door het F majeur akkoord en een C majeur akkoord in barré vorm. Experimenteer met het C akkoord uit dit voorbeeld, of met één van de C majeur akkoorden uit voorbeeld 1. Je zult zelf moeten proberen wat het beste voor je werkt.

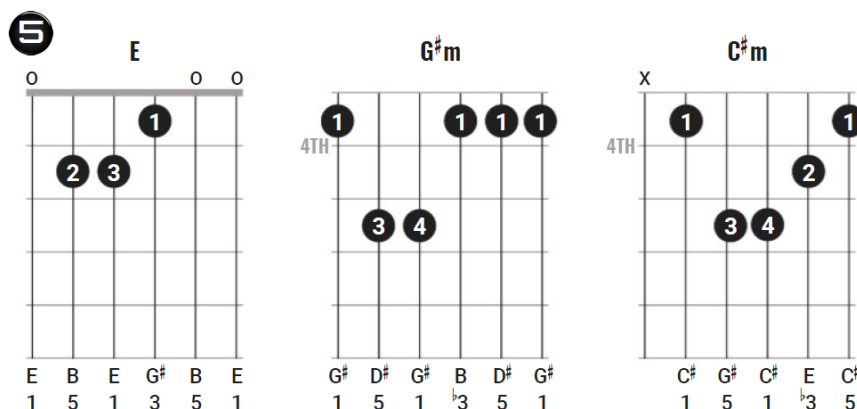

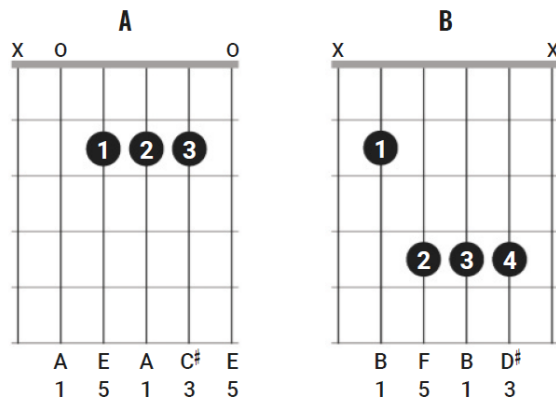
Deze twee akkoorden volgen op de eerste twee akkoorden uit voorbeeld 2, om de laatste maten voor de akkoordprogressie te vervolmaken. We hebben in dit voorbeeld gekozen voor barré akkoorden, maar als je hand inmiddels erg pijnlijk begint te worden, kun je omschakelen naar de open akkoordvorm. Denk eraan: de beste manier om langdurig spelen van barré akkoorden vol te houden, is om de druk met je duim te genereren, en niet met je elleboog. In barré vormen klinken deze akkoorden overigens veel klankrijker (betere *voicing*) en voller dan de open akkoord equivalenten.

Deze met de folkmuziek verbonden akkoordprogressie laat zien op welke manier Bob Dylan met het genre flirtte, terwijl hij met "The Band" speelde. Deze progressie is gebaseerd op de Zydeco muziek uit Louisiana. Zydeco muziek ontstond in het begin van 1800 uit een multiculturele mix van Franse, Spaanse, Afrikaanse en Caribische invloeden in Louisiana. Van origine wordt deze muziek gespeeld op accordeons en violen, en wel door de Creoolse bevolking, de nazaten van de Franse kolonisten die in Louisiana leefden. Je moet de progressie in een vlot tempo spelen, net zoals dat bij Zydeco muziek gebeurt. We hebben hier gekozen voor de wat efficiëntere *thumb over* versie van het F akkoord, en we creëren als het ware een muziekstuk dat uitsluitend uit F en C7 (C septiem) akkoorden bestaat. Het einde van de progressie bestaat uit een F majeur, gevolgd door de laatste drie akkoorden, die herhaald kunnen worden voordat je weer van voren af aan met de progressie begint.

Voorbeeld 5 is een akkoordprogressie met een wat weemoediger of somber aandoend karakter. Speel deze progressie dus niet te snel. Begin met de eerste vier akkoorden en creëer vervolgens met een maat waarin het E en B akkoord voorkomen. Daarna volgen twee maten met het C#m akkoord. In totaal heb je dus acht maten. Probeer een *hammer-on* met je ringvinger en je pink, als je het G#m barré akkoord speelt. Dit kan

ook prima werken met het C#m akkoord, door je middel-, ringvinger en je pink te gebruiken. Een ander experiment is een *pull-off* te maken met je ringvinger naar de open snaar in het A majeur akkoord, en dan terug te keren naar het E akkoord.